

Uitare

Lucian-Horațiu Hînsa

O flacăra târzie în neant,
Un hău de necuprins, agonizant,
O gheață-n templu-nstrăinat-
Moartea astfel te-a-ncifrat.

În abis de ape-adânci
Răsar umbre, răsar stânci-
Cu-o privire le scrutezi
Și-ntr-o clipă viața-ți vezi.

Sunt doar vagile amintiri
Îngrădite de zidiri,
Porți închise de uitare
În a timpului cărare.

Scufundat în întuneric
Nimic nu ești, și-ai vrea să fi,
Ești părere, ești himeric,
Ești o noapte ce-a fost zi.

În cumplită depărtare
Pleacă timpuri, pleacă zare-
În a gândului mișcare
Se îngheață orice stare.

Cu un vis de-nversunare
Al tău suflet opintit în loc
Meditează la salvare-
Așteptări răpuse-n foc.

Foc mocnind ce stinge ape,
Cu un jind pe jumătate,
Ape ce aprind palate
În scântei ce-s resemnate.

Întristare indiferentă-
O prăpastie-n Ego ce-i absentă,
În a timpului cărare
Singur lucru cert: UITARE.